

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Η ΠΑΛΗΣ ΑΜΙΜΗΤΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Κατ' επανάληψιν ἔχομε δημοσεύσει στὸ «Μπουκέτο» παλῆς ἀναφορῆς ἀποστασιατῶν καὶ ἄλλων κατωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀμίμητες καὶ ἔσκαρδιστικῆς. Σήμερα δημοσεύομε μερικὲς ἀκόμα, ἀντιγεγραμμένες ἀπὸ τὸ ἄρχειο μανιάνδου συλλέκτου τοιούτου εἰδους... μ α ρ γ α ρ ι τ ὠ ν.

Ἀπολαύσατε...
'Ο σταθμάρχης Α. Ν. πρὸς τὴν μοιραρχίαν Κ.
διὰ τὸν εσπερχομὸν εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ Μ.Π.
Ἐὐπιθῶς ἀναφέρω πρὸς τὴν Σ. Μοιραρχία ὅτι εἰς τὴν 1ην Μ.Μ. τοῦ μεσωνικτιῶν εἰσὶλλον εἰς τὴν εἰκίαν τοῦ Μ.Π. διὰ ἄνθρωποι ἀγνωστὴ καὶ ἡ κερία ἐπιροδόθηκε πληροφορηθεῖς ἀπὸ τοὺς γιτόνους ἀμέσως ἐξῆλλον Κ. Σ. καὶ Ε. Γ. δὲν μᾶς ἀνέφεραν τίποτε τὴν προίαν Μ.Π. μᾶς ἠδοκίση εἰκίρια ὅτι εἰσῆλλον εἰς τὴν εἰκίαν τῆς καὶ ἀναγκάστη νὰ διορθώσῃ καθὼς ὁ νοικοκύρης δὲν εἶτον ἐν-τός τῆς εἰκίας τοῦ καθὼς πληροφορήθη ὅτι μίπου ἐσήλ-θηον διὰ τὴν παραμάνε εἰ διὰ κανένα κουνέλη εἰ εἰκία εἶνε ἠγλιόον τοῦ σμιρνιῶ. Α. Ν. (δινωματάρχης)

'Ο ἀποστασιατάρχης Α. Β. πρὸς τὴν Μοιραρχίαν Π.
περὶ παραλαβῆς καταλόγου τοῦ κληροῦχου τοῦ 21.
Ἀναφέρω μετασεβασμῶν πρὸς τὴν Μοιραρχίαν ταύ-την ὅτι χθὲς ἔλαβον τὸν Κατάλογο τοῦ κληροῦχου τοῦ ἐνταῦθα Δήμου ἐνεῖργισα καὶ θὰ ἐνεργίσω τὰ κτηροκά-την εἰπερεισίαν ἀλλὰ τὰ παράνομα ἰνα καθόλου ἀνιπό-στατα ἕπος τὰ γνωρίζομε ἡμεῖς κατὰ καθήκον ἐνεργί-σαμε τὴν σὺλειψιν τοῦ φειγυροστράτου ὅπου ἡμπορέσαμε καὶ ἂν ἤχον κρίσιν ἐκνὴν ποῦ παραπονήθησαν δὲν πα-ροπονόντο διότι τοὺς ἔκαμα καλὰ καὶ τὴν Σήμερον ἀ-παλάκτησαν καὶ δὲν ἔχουν ἄλας τημορίας καὶ δὲν πει-ράξῃ ἂν τοὺς φάγαμε μερικὲς κότες μεχίλιες σκληραφμεῖς καὶ μηρείαις κατάρες, ἀλλὰ ὁ θεὸς μᾶς τῆς ἔκανε χαλ-λάλη διώτι ἀγανακτοῦσαμε διὰ τὴν σὺλειψιν τοῦς.
Ἐὐπιθῶστατος Α. Β.

(ἐνωματάρχης)
Καὶ ἕνα ἄλλο «περὶ ἑνος τρέχου Κάρου καὶ Ἰπου καὶ Ἀνθρώπου καλλῶν καὶ μᾶς κλοπιῆς!»...
Ἀναφέρω ἐφασεῖσάτωσ πρὸς τὴν σεβαστὴν Μηρα-ρχίαν διὰ τῆς ὁμηῆς ἔτρεχαν σφῶδρα κάρου καὶ Ἰπου κατὰ τιν ἑνομ στρατιετικῶν νοσοκομίου διαβέον καὶ τρέχον τὸν ἴπον καὶ δύο μάγγες προξένησαν μίαν μι-κράν κλοπιῶν ὁ μὲν ἐν τῶν δύο ἴπον προκορῶ ἐχον φρο-νεύσει ἐν ἄλλω πεδίον τὸ ὅποιον ἀπέθανεν ἐποῦμος!
Ἀυτὴ ἡ δύο μάγγε κατὰ τιν θέσιν μακρογάνιν ἐ-κλεψαν καὶ ἕνα τέντζερα ἑνὸς ποχοῦ, συνάμα δὲ ἐν τῶ μέσων τῆς ἀποστάσεως θέσιν μακρογάνιν τοὺς συνελι-ψαμεν καὶ τοὺς ἐξέταξα τὴν πράξιν τοὺς τρέχον καὶ διαβέον ὀδῶν τὸν ἴπον καὶ τὸ κάρω εὐφνης βλέ-πον φωνάζω—εὐρὲ θὰ μὲ κόψῃς—αὐτοὶ ἔμεινον καὶ δὲν ὀμιλοῦσαν παντελὸς ἀφροῦ τὸν ἐφονάξα—εὐρὲ διὰ τῆ τρέχῃς τὸν ἴπο—κι' ἔτρεξα προλαβὼν τὸν ἐαυτὸν μου κατὰ τοῦ τρέχοντος ἴπου καὶ Κάρου καὶ ἐπρόλαβα τὸ κακὸν συνάμα δὲ ἐπήγειν νὰ κορμίσαι καὶ τὸν ἑρῆα τοῦ στρατιετικῶν νοσοκομίου καὶ ἐπρόφρασα τὸ κακὸν τοῦ ἴπου ὅπου ἐπιστραφεῖρον ἐκ τοῦ νταμῆθῃ εἰς τὸ στάβλο τῆς γὰρ γαρέτας.

- Τι, δὲν θέλετε νὰ παντρευτήτε ;
—Ἐμῆα πολὺ νέος ἀκόμα, δεσποῦν...
—Ναί, μὰ ἂν ἀγατούσατε καμμιά... Δὲν σὰς ρώτησα, ἀλλήθεα, μῆπως ἀγατᾶτε ;...
—'Εγώ... βέβαια... ἀλλὰ...
'Ο νεαρὸς ὑπάλληλος τὰ σάπισσε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ.
'Η Ἰωάννα κορμίσαν ἀναιμῶτα ἀπ' τὴ χελεῖ του.
Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ρενὲ ἐλαρήσισε τὴν καρφέλα του πρὸς τὸ μέρος τῆς, σήμωφονα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς.
Ἐπεκράτησε σιωπῇ. Ἡ Ἰωάννα ἄφησε τὸ κέντημά τῆς νὰ τῆς πέσι. Κι' ὁ Ρενὲ ἐγκατέλειψε τὸ βιβλίο στὰ γόνατά του.
—Δουτὸν ; ρώτησε ἡ κόρη, ἀκοιμωπῶντας τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὄμο τοῦ λατρευτοῦ τῆς.
—Τι ;
—Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες ποῖαν ἀγαπᾶς ; Μήπως δὲν μοῦχεις ἐμα-ποσίτην ;
—'Ω, ὄχι, δεσποῦνίς ! Μόνον ποῦ...
'Ο Ρενὲ δὲν πρόφρασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φροσί του.
Καθὼς ψιθύριζε αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ χρυσὰ μαλλιὰ του ἔσκαζαν, ἀβέλα, μὲ τὰ μαῖουρα μαλλιὰ τῆς Ἰωάννας.
Συγχρόνως ἡ πόρτα τῆς σάλλας ἔνοιξε καὶ παροουσι-στῆκε ἕνας ἄνθρωπος πελιδνός, ἔξασλος, ἀγνώριστος ἀπ' τὴν ὁρῆγ του.
Ἦταν ὁ Φερρόν !...
Στὸ ἐρχόμενον φύλλο, θὰ δοῦμε τί ἀπώγνε μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ποῦ ζούσαν κάτω ἀπ' τὴν ἀγάτη καὶ τῆ ζήλεια.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΦΟΡΟΙ

(Ἀπ' τὸ παρακάτω χαριτωμένο σατυρικὸ ποίημα φαίνεται τί τραβοῦ-σαν ὄλλοσε οἱ Ἕλληνες μὲ τὴν εἰσφορά τῶν φόρων. Τὰ ἴδια τραβοῦν πε-ρίπου καὶ σήμερα καὶ γι' αὐτὸ δημοσεύομε τὸ ἐν λόγῳ ποίημα ὡς ἐπι-καιρο).

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω !
Στ' ὄνειρό σου λῦσο
Χτὲς τὸ βράδυ εἶδες ;
Ἐρχετ' ὁ εἰσαράτορας μὲ τοὺς σπαρωφῆδες !
Γιάννη, ξύπνα, Γιάννη, κι' ἦρθαν στὸ χωριὸ μας
ἔξνοι ποῦ τὰ σάπια παίρνουν παγανά.
Ἄντρα μου, τί θένε ; Ἐχουν καὶ σκαλιά...
Εἶν' οἱ σπαρωφῆδες ! Πάει, φτωχέ, τὸ βῆμά μας !...

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Κύπτα, ἔμπαρῶνε. Παιτενοὶ λαλοῦνε.
Εἰς' ἀποστασίους κι' ἄργησε ποῦ !
Τὸ ἰωνιάκιρό του πρόβατο πολεῖ
ὁ ἀντικεινός μας γιὰ νὰ πλερωθῆνε !
Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Ἀχ, λεφτὰ δὲν ἔχω κι' ἔρχονται, τί ζᾶλη !...
τὰ πατήματά τους κοῦθω σπῆν αὐτῆ,
ἀγρια γαγγίλα κάτω τὸ σκαλί...
Ἀχ, ἀπ' τὸ καλὸν τῶνε οἱ μεγάλοι.

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Τοὺς φτωχοὺς, μᾶς γδύνουν, λὲς μᾶς ἔχουν ἄκτι...
Ἀχ, κακὴ κι' ἡ φτώχεια μὲ κακὴ καρδιά !
Κι' ἔχες, γιὰ νὰ φρενῆς ἔξ-ἐρτά παιδιὰ,
σὺ ἕνα λασγάρι κι' ἐγὼ ἐν' ἀδράχτι...
Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Ἄλλῃ ἡ προσωπὴ μας εἶνε τὸ καλὸν,
ἕνα κάρτο στρέμμα ὀιχῶς τὸν κερπῶ...
Ὅμοιος τὸ ταμειὸ μᾶς φιλῆσε σκοπὸ
κι' ἡ τοκογλυφία τὸ ποῦγά μας στίθει !...

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Ἡ ψυχὴ μᾶς βγάνει μὲ τὸν ἰδρωτὰ μας,
καὶ τὸν χᾶρισον' ἄλλα πλοῦσιον καὶ τρανοί...
Τρῶν' αἰτοὶ τὴν κόπτα, τρῶν' αἰτοὶ τ' ἀρῆ
κι' ἀπ' τὴν τρέπη μέσα παίρνουν τὰ λεφτὰ μας !...
Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Τὸ κροσὶ μποροῦσε φέροσε νὰ σοῦ δειν,
μὰ οἱ φόροι τὴση τοῦδωναν τιμῆ !
Γιὰ νὰ πᾶς ρεστῖνα, τὸν φτωχὸ ζοῦμι,
καὶ τὸ γυροκὸ μου ποῦλα δαχτυλίδι !...

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
'Ο κωπὸν μποροῦσε νὰ σὲ ἔσκουρᾶξη,
εἶνε τὸ τοῦγάρο μὰ παρηγοριά...
Μιά φρολογία σ' ὀθώσισε βαρετῆ
κι' ὁ κωπὸν πλοῦσιους μᾶς διασκοδεῖται...
Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Ὀῦρανέ, δὲν βρέχεις καὶ γιὰ μᾶς καπάνα ;
Κι' ὅποιος θέλει, φόρους ἄς μᾶς ἀπατεῖ !
Τ' εἶνε στοὺς πλοῦσιους φόροι δυνατοί ;
Μέσ' στῆ θημιανά τους ἕνα—δύο ποντίμα !...

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Ἄκου ! μαιτόνιν μέσα ! Τώρα τί θὰ κᾶνης ;
Δὲν μιλᾶς ; Ὁ, εἶσα κῆφρον, ἄλλοί !
Χτὲς παραπονοῦσιν πῶς ποῖεις πολὺ
σὺ ποῦ τιρανήσσαι κι' ἕνα εἶχ' ὅ δὲν βγάνεις...

Σῆρω, Γιάννη, σῆρω, κ.λ.π.
Μάστια τὸν κορῆ... Ὁ φτωχὸς πεθαίνει !...
Στὸν βασιμῶμένο τὸν ἔργατοῦ
προσπερῆλι ὁ Χάρος εἶνε μαλακό...
'Ο Θεὸς πατέρας σὰ ὀραφὰ νὰ γένῃ !...
Σῆρω, Γιάννη, σῆρω !
Χτὲς τὸ βράδυ λῦσο
στ' ὄνειρό σου εἶδες ;
Ἐρχετ' ὁ εἰσαράτορας μὲ τοὺς σπαρωφῆδες !...

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ γυναῖκες μοιάζον μὲ τοὺς ἀνεμαδεύτες. Μόνον ὁ-ταν σκουρᾶζον μένουν σπῆν ἴδια θέα.
Β ο λ τ α ἰ ρ ο ς
Ἐπακιδυνώτερος ὄλλαν πῶν πανούργων εἶνε αὐτὸς ποῦ φαίνεται ὅτι ξεγελεῖται ἀπὸ τῆς πανουργίας.
Μ π α ρ ρ ὲ ς
Ὅποιος δὲν γνωρίζε καλὰ τῆς γυναικες, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ πῶση καλωσῆθιν ὑπάρχει κάποτε στῆς προδοσίας των.
Φ ε υ ν τ ὠ

